

κι όποι τὰ φύλλα τῆς κελαμίδης, ίσως γιατί νὰ σκεπάσῃ τρυπούλες στὸ ξύλο ή κακοστρωτές, ίσως γιατὶ τοῦ θύμικαν ἔκειν τὰ φύλλα τὴν πρώτη γλυκεῖ φρεσιὰ τῆς Μυριέλλας.

Δὲν τοῦ ἔφτεχε δῆμας νὰ κάψῃ πόρτα μὲ λαγκελλα καὶ κλειδορίχη, πῶν τῆς εἶπε. Ήρο γέρο καὶ πηγή τὴν πηγή, φύτεψε χοντρόκλιδα, καὶ τὰ τριγύρωσε καὶ τούτα μὲ πέτρες μεσαὶ λουλούδια, περιπλακάδες, στὶ γέλαις. Κατάντησε νᾶικι τῆς ώρας τὸ καστρό, καὶ τὸ κάστρο ἀφρό, μαζὶ μὲ τὸ πεζιθόλι, καὶ τὸ κυκλόρρχυμα, θέτισε ως πεντακόσιες ὄργιες τοπωσιά.

Δὲν τῆς δέρεσε. Μπορεῖ πολὺ καὶ νὰ είχε δρεκτὶ νὰ τὸν πειράξῃ, σὰ μαργιόλικο παιδίκι πούτκινε καὶ χαδερένο. Κι ὅταν ὁ Γιάννης, μὲ πρόσωπο σοβαρό, τῆς εἶπε.

— «Αρέντιστα, θέτε καὶ τὸ κλειδί σου.»

Τοῦ ἀπολογήθηκε ἡ Μυριέλλα.

«Νὰ τὸ χαίρεσαι! Αλλὰ συστήματα θὰ σου μάζω ἐργα. Βάστα τὸ κλειδί, καὶ ἄμα δὲν εἴσαι φρόνιμος, μου τὸ δίνεις ἐμένα. καὶ γὼ τότες σὲ κλειδώνω ἔκει μέσσος.»

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὰ κούγκελλα, ως ἔνα στραβοκοίταγμα χαριτωμένο, σὰ νὰ τούδειγνε τάχα τὶς φυλακὲς τῆς Βενετίδας.

— «Τώρα νὰ μὲ πᾶς στὴ σπηλιά σου. Ως τὸ βρελλί, προφταίνουμε καὶ δύο.»

Κατεβάκανε πᾶλι στὸ ποτάμι. «Ἄσχαρνα, προχωρῶντας στὸ γιουρόσι, κι ὁ Γιάννης δότας πάντοτε χωρίμνος στὸ νερό, τσα με τὶς πλάτες, μιὰ ἴδει της ἀστρικής ἀπό τὸ νερό.»

— «Στέκα, λέει.»

Καὶ τὰν τὶ λέσθι, πηδάει στὸ νόμα του καθιστά — «Θέλω λιγάκι νὰ δροσιστῶ.» Κι ζροσε νὰ κρέμουνται καὶ νὰ βουτοῦνται τὰ ποδεράκια της, ως τὰ σκέλια, στὸ νερό τοῦ ποταμοῦ.

Πιατὶ τάχα καὶ πῶς τῆς πέρασε νὰ τὸ κάψῃ, ἀφοῦ πρώτη ἀφτή, καὶ δὲν εἴσαι ώρα, φοβέριζε τὸ Γιάννη νὰ είναι φρόνιμος; «Ἄχ! τέλαμε γιὰ πολλοὺς λόγους. Αλλήλεικ, εἴτανε ζέστα, μέση τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ λευπίζουνταν τὸ κρουσταλλί τοῦ νεροῦ. Μὰ μήπως δὲν είταν ὁ Γιάννης ὁ μόνος της φίλος; Μήτε πατέρως εἶχε μήπως φρεμελιὰ μήτε πατριδα τὸ κορίτσι. Γύρεβε ίσως ἔκεινη τὴν στιγμὴ νὰ τοῦ δεῖχῃ, ὅπως μποροῦσε τὸ καπιμένο, τὴν ἀρσινώση ποῦ τοῦ εἶχε. Σὰν είδος χρέι ποῦ τούδειν ἡ Μυριέλλα. Επειτα, εἴτανε καὶ παχνιδιάρικο παιδί. Μὰ παιδί παχνιδιάρικο κι ὁ παλέος «Ερωτας, ὁ πρώτος ὁ θεός. Τοῦ κάσου ἡ Μυριέλλα δὲν εἴχε περασμένα τὰ βουνά στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός ποῦ τὴν ἀγάπην, στὸ στήθος του ἀπὸ τὰ στήνια του, δίχως ίδια της νὰ τὸ δέρη, ἔρρεψε σιγόφλογχως τὴν καρδούλα, ως τὴν σάρκα της ἡ ἀγάπη, ἔκεινη τὴν νυχτιά. «Ἐτσι ἀκόμα καὶ τώρα στὸ ποτάμι, θέβεις γύρεβε τὸ συνάγγιγμα του.»

Νὰ μήν ξεγνοῦμε πῶς εἴτανε καὶ κάμποσο ἀσυνθήτικα τῆς Μυριέλλας τὰ φυχολογικά. Σὰν τὴν ἀρπάξει ὁ Γιάννης, τὴν πρώτη μέρα, ἔκει κάτω στὴν ἀμμουδούλα, ἔμεινε ώρα μισοποθεμένη, τῆς πονούσε δύο της τὸ κορμί, μὰ δύος συγνοτυχίανες σὲ ταραχὴ μεγάλη, εἶδε πῶς εἴτανε μπόρα, τίποτα δὲν ἔννοιασε χωριστά, καὶ πιθανό, σὲ τὸ εἶχε νοιώσει, νὰ σιχαινότανε γιὰ πάντα τὴν ἀγάπην Ποιός ούμως μπορεῖ νὰ πῇ πῶς ἀπὸ τότες δὲν τὴν διώλεινε καταστίγανα καὶ καταβάθια ὁ πόθος τῆς ἀγάπης; Καὶ πιούς πάλι μπορεῖ νὰ πῇ πῶς μ' ἀφτό δὲν ξένοιξε μέσα της πιὸ δυνατὰ ἡ πάντοτεινὴ ἀθράπινη περιέργεια, ποῦ δὲν είναι ἡ περιέργεια τῆς «Εβασις, ποῦ είναι νόμος κι δρός τοῦ συντροφιασμοῦ; Ακόμα κι ἥν τὸ ποιμαντικό της ἀποτέλεσμα, νὰ γνωρίσῃ

ψυχόθελα τῆς ἔκεινο ποῦ γνώρισε ἀνοικοῦ καὶ ἀψυγχ. Τώρα ποῦ δὲν τὴν πείραζε, δὲν τὴν ἔβιαζε, δὲν τὴν κυνηγοῦσε, μονοχρή τῆς ἔργυτηνε σ' ἀρτόνε, γιατὶ γεννιούτανε ἡ ἀγάπη τὰ σπλάχνα της, καὶ μὲ τὴν ἀγάπην ὁ ἔρωτας, οὐ σὲ θελεῖται καὶ ἔτσι νὰ τὸν ποῦμε, η ἀγάπη της ἡδονῆς, ἀγάπη ποῦ στὰ κοριτσιά σπάνια φανερώνεται πρώτη, ὅπως στὸν ἀντρό πολλές σορές.

Εἶναι μεριδιὴν ἔρωτασανιρτρος κι ἡ μανικιά. Τούλησε ποὺ πολὺ τώρα κι ὁ Γιάννης. Στοῦ Γιάννη τὰ στήνια, ποὺ τὰ συνάρπαξε στὴν ἀρχὴν ἔρωτας ἀγρίας καὶ δεινός, γλυκορύτρωσε ποὺ δέστρος ἡ ἀγάπη καὶ τελοὺ μὲ τὴν ἀγάπην, ξαναβλαστοῦσε κι ὁ ἔρωτας, μὲ ποὺ καρδιόπλαστας, ποὺ τρυφερός. Γιὰ τοῦτο, στὰ λημέρια του δὲν ντρεπότανε πιὰ τόσο πολὺ, δὲν ἀπόφενε τὴν Μυριέλλα σὲν καὶ πρὶν, ἀλλήθευσε ποὺ δέν τὸν ἀπόφενε γιατὶ ἀφτή. Στὸ ποτάμι, δὲ σκιαχτηκεὶς, δὲν ἀπόρησε ὁ Γιάννης γιὰ τὸ κάμωμα τῆς Μυριέλλας. Είχε μάθει πιά τὸ φυσικό της τὰ παιδιάτικα, καὶ μαλισταὶ ἔπιστε τὰ ποδορίκια της, ποὺ τοῦ κρέμουνταν διὰ τὸ μέτρον τοῦ νεροῦ, ἀπόνω στὰ μήδρα τοῦ γένια του Γιάννη καὶ τὸ μπροντάνο του κοκκινόμουντο πετσι.

Ξεθαρρήκει η Μυριέλλα τοῦ βαστακεὶ τὸ κεφάλι μὲ τὸ χέρι καὶ τὸν δέρινε νὰ τὸ χαλεπή. «Ως τόσο, ἀφετά παραβένο ποὺ μόλις πάτησε ὁ Γιάννης στὴν μήλη τὴν ἀκροποταμιά, καὶ πήδυγκε κατώ αἱμέσως η Μυριέλλα, μαλισταὶ σὰν τραμαγμένη, τὰ νὰ τῆς ράινε πολὺ νὰ καθίσταται στὴν πλάτη του ἀκόμη. Καὶ διόλου δὲν εἶναι ποὺ πολὺ τῆς φάνηκε μήτε ποὺ τρύμαζε, παρὰ στὰ λημέρια τοῦ τεφροῦ δὲν είπανε πιὰ μόνος τους, κι ἀλήθευσε τὸ ποὺ παραβένο εἶναι πιο ἀπὸ τότε κι ὅμπρος; Λέσ νὰ κρύγουνταν διὰ τὸ ζώο. «Η Μυριέλλα σὲν νᾶλλαζε ώρος, ἀμα κρισκότανε στὴ συντροφιά τους, κι τώρα ποὺ τὴν πήγε ὁ Γιάννης νὰ τῆς δεῖχῃ τὴν σπηλιά του μὲ τὰ καθίσταται, καὶ κατόπι, ὅπου κι ἦν τοὺς ἵφερνε ὁ περίπατός του, γιατὶ ἔννοε τοὺς μάζει ἔμνησκαν δῆλη μέρα. Μιά φορά τοὺς ἔπιγε μαλισταὶ νὰ κρυφτοῦν, ἔκει ποὺ μήτε τὸ πρόσφενχον οἱ δύο τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο, ΠΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Μᾶς εἴπαν πῶς καίτα τὰ Παναθήναια ἔκανδημοτίσθεν ποὺ ποιημα τοῦ μετροῦ μᾶς συνεργάτη Λέανδρου Παλαμᾶ, στὰ μάταια.

— Γράφωμε «μᾶς εἰ πανι γιατὶ τὰ Παναθήναια δὲν τὰ βλέπομε χρόνο τώρα, ἀπὸ τότε δηλ. ποὺ ὁ κ. Μουχλίδης διέκοψε κάθε διπλωματικὴ σχέση μαζὶ μᾶς κι ἔπιστε νὰ μᾶς στέλνῃ τὸ ἐπίσημον δργανον τοῦ φελογενοῦ Γεροκομείου του.

— Μᾶς εἴπαν ἀκομα πῶς τὰ Παναθήναια δὲν ἔγραψαν πῶς τὰ μάταια τὰ πήραν ἀπὸ τὸν «Νομάνην».

— Δέν τὸ πιστεύουμε. Γιατὶ αὐτὸς είναι πρόστυχη λωποδεσταὶ κι δὲνδρὸς «Παναθήναιος» πούχει τόσα καὶ τόσα φιλολογικὰ κεφάλαια δικά του, δὲν καταδέχεται ποτὲ νὰ κλέψῃ καὶ ξένη.

— Σπουδαίστατα αὐτὰ ποὺ δημοσιεύουν οἱ «Καιροί» γιὰ τοὺς Μηδενιστὰς τῆς Ρωσίας.

— Τοὺς τὰ εἶπε, λένε, κάποιος ἔγκριτος διμογενῆς μὲ δέν παροῦν νάποκαλύψουν τόνομά του γιὰ εὐνοή τοὺς λάσσοντας.

— Οι εύνοητοι λόγοι: είναι πῶς τέτοιος διμογενῆς δὲν διάργει καὶ πᾶς ὁ κ. Βενιεράκης βαρέθηκε ποιά τὴν δέσμα καὶ ἀπεράσιε δῶ καὶ μπρὸς νὰ παραμυθογραφῇ στοὺς «Καιρούς» χωρὶς δύναμα.

— «Ο κ. Σενόπουλος θετερ» ἀπὸ τὸ φιάσκο τῆς Βαλέραινας ἀφησε πάλι τοὺς πολλοὺς καὶ γύρισε μὲ τοὺς λίγους.

— «Καὶ δέ κα νὰ τὸ ἔννοιωσαν τὸ ἀριστούργημά του, εἶπε, εἶναι εὐγενιστημένος, γιατὶ τὸν δέκα αὐτῶν ἡ κρίση τὸν ἐνδιαφέρει μονάχο.»

— Δώ καὶ μῆνα εἶγε γράψε: κατόπι πάς τὸν ἰνδιαφέρεις η κρίση τῶν πολλῶν.

— Δέν της δημιώσει καὶ κάνη τίποτα. «Ο κ. Σενόπουλος ἀλλάζει πεποιημένος [.] πιὸ συχνά καὶ ἀπὸ τὸν κ. Μονοκρούσο. Καλά δὲ τὸν εἶπαν κατόπι ταὶ «φιλολογικὸν ζεμέρματα».

— Πέτιγε ἡ γιορτὴ τοῦ στόλου πούγινε στὸ Φάληρο, ἀφοῦ συναγεθήκανε πάνω ἀπὸ εἰκοσιὲς χιλιάδες δραγυμές.

— Τὸ ζήτημα τώρα εἶναι νὰ πετύγη κι ὁ στόλος ποὺ θὰ γίνη μ' αὐτὰ καὶ μ' μῆλα χρήματα, γιατὶ πολλοὶ φοβοῦνται μήπως τὸ ζήτημα αὐτὸν θελεστοποιήσῃ μὲ τὶς ἐπιτροπές καὶ τὶς κόντρες — πεπρωτεῖς ποῦ σχηματίζονται.

— Οι «Καιροί» κι ἡ «Επειρηνή» ἔτοιμασαν ἔντονη διαμαρτύρησην κατὰ τὸ Ρωσικοῦ ἐπιτελείου γιατὶ οἱ πίνακες τῶν ποιητωμένων καὶ τῶν πληγωμένων ποὺ δημοσιεύει εἶναι φεύγονται.

— Μερικοὶ μᾶς ρωτοῦν έντα τὸ σονέττα τοῦ «Τερμον», ποὺ δημοσιεύονται, εἶναι παραμένα ἀπὸ τὸ βιβλίο του τῆς «Ζωῆς».

— Τὸ εἶπαμε καὶ ἀλλοτε, πῶς τὰ σονέτα κατέστησε καίνουργιο, ποὺ θὰ πῆ ἀπύπωτα.

— «Υστερ» ἀπὸ τρία φύλλα τελειώνει τὸ ρομάτζο τοῦ κ. Ψυχάρη.

— Τὸ ςύλλο 112 δὲ τὸ τυπότυπον μὲ δώδεκα σελίδες γιὰ τὴν χωρέση μέσα θλόκηρος ὁ σπουδαῖος αὐτορέλογος» τοῦ ρομάντζου, οἱ ἐπιστημονικῶτατος καὶ φιλολογικῶτατος.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟΠΑΖΑΡΟ

Αθήνα 3η Αύγουστος